

Chương 18

Đình Gia Thất Tiên Nữ

Nóng.

Thái dương nhả lửa xuống cánh đồng bao la, man mác. Không gian dợn sóng, sóng lượn trên đầu cỏ héo xèo.

Mã Phương Linh chừng như không hề biết đến cái nóng đang thiêu đốt quanh nàng. Nàng quất roi liên hồi, giục con Yên Chi Mã chạy cuồng.

Mồ hôi đổ, tung bay ngược lại như sương sa nặng hạt.

Nóng bên ngoài xâm nhập, nóng bên trong bốc ra. Nếu nàng không di chuyển, nếu nàng dừng lại thì nhiệt độ trong lẫn ngoài có thể nướng thui cơ thể nàng.

Nàng cần chạy đi, không cần định hướng.

Đến bây giờ nàng mới thức ngộ mình là con người đáng thương nhất trần đời.

Thân phận một tiểu thư bất khả xâm phạm của Vạn Mã Đường không đảm bảo cho nàng một điểm hạnh phúc nhỏ.

Nàng có nhà, nhà rất to. Song ngôi nhà to đó chẳng có một người hiểu nàng.

Hay không còn một ai hiểu nàng.

Trầm Tam Nương đã đi rồi.

Phụ thân nàng cũng vắng mặt luôn.

Còn bằng hữu ?

Không có ai là bằng hữu của nàng.

Bọn mã sư thì làm gì chen nổi vào hàng bằng hữu của con gái chủ nhân.

Còn Diệp Khai ?

Con người đó đáng chết đi cho rồi.

Nàng phát hiện ra là nàng quá bơ vơ, lạc loài trên cõi đời, không có một điểm tựa cho cả hồn lẫn xác.

Nàng suýt điên lên với phát hiện đó.

Quan Đông Vạn Mã Đường.

Lá cờ năm chữ vẫn như ngày nào tung bay phất phới trên đầu cột cao, màu chữ vẫn đỏ chói như ngày nào.

Hiện tại có một người đang đứng tại đồng cỏ, ngẩng đầu, ngưng ánh mắt nhìn lá cờ.

Người đó vóc ốm nhưng có vẻ quật cường, phảng phất cô đơn, tịch mịch.

Con người đó như một thân cây chơ vơ giữa cánh đồng mênh mang. Cây quật cường trước gió. Cây tích mịch vì chung quanh chỉ là cỏ thấp le te.

Nhưng cây có thống khổ vì cừu hận như người đang đứng đó chẳng ?

Người đó mang đao.

Mã Phương Linh trông thấy tay y đang đặt vào chuôi đao.

Người lạnh lùng, đao bất tường.

Người đó là Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết không nghe vó ngựa, không hay nàng đến gần.

Hắn cũng không hay luôn nàng dừng ngựa, xuống ngựa, đến sau lưng hắn.

Hắn vẫn giữ tư thế cũ, trơ trơ như tượng gỗ, mắt hướng lên lá cờ.

Gió tung bay cờ phấp phật.

Một lát sau, Mã Phương Linh lên tiếng:

- Ta biết là người đang tưởng gì.

Phó Hồng Tuyết nín mặng.

Hắn không nghe. Hắn cự tuyệt nghe bất cứ thứ tiếng động nào.

Mã Phương Linh tiếp:

- Ta biết nhất định là người đang tưởng có một ngày nào đó, người sẽ chặt ngã cột cờ đó.

Phó Hồng Tuyết kèm cứng đôi môi, cự tuyệt nói năng.

Mã Phương Linh cười lạnh, tiếp:

- Vĩnh viễn người không chặt nổi cột cờ đó đâu. Vĩnh viễn.

Phó Hồng Tuyết bóp mạnh chuôi đao, tay nổi gân xanh,

Mã Phương Linh tiếp luôn:

- Cho nên ta khuyên người hãy đi gấp, đi xa thật gấp. Thật xa... càng xa càng hay.

Phó Hồng Tuyết vụt quay đầu lại, trừng mắt nhìn nàng.

Ánh mắt lạnh lùng muôn thuở, giờ bốc lửa bùng bùng.

Mã Phương Linh nghe nóng.

Hắn tư từ thốt, mỗi tiếng buông ra nặng bằng một tảng đá rơi:

- Người biết không, cái mà ta muốn chặt chẳng phải là cột cờ. Cái đó là đầu của Mã Không Quân.

Mã Phương Linh rùn mình lùi lại hai bước.

Rồi nàng hỏi:

- Tại sao người hận ông ấy đến mức độ đó ?

Phó Hồng Tuyết cười. Nụ cười của hắn giống cái há nanh của dã thú.

Nụ cười đó nói lên cường độ của hận cừu.

Mã Phương Linh lùi thêm một bước nữa. Đoạn nàng cao giọng thốt:

- Vĩnh viễn người không hạ nổi ông ấy. Người kém xa. Ông ấy vẫn còn kiêu hùng trên mức độ tưởng tượng của người.

Giọng nàng to quá.

Thường thường khi sợ thì người ta cần nói lớn tiếng. Càng sợ nhiều thì nói càng lớn.

Trái lại, giọng của Phó Hồng Tuyết rất bình tĩnh, trầm ổn đến lạnh lùng.

Hắn chậm rãi thốt:

- Người nên biết là ta nhất định giết lão. Ta có thể giết lão. Lão đã già, quá già. Lão chỉ còn dám đổ lệ chứ không dám đổ máu nữa đâu.

Mã Phương Linh cắn răng, cắn thật mạnh.

Nàng nhún người xuống, khí lực hết, không phần nộ nổi.

Bởi nàng quá sợ.

Rồi nàng đứng lên, đứng rồi lại cúi đầu đáp:

- Phải. Ông ấy đã già, quá già. Ông ấy chỉ còn là một lão già vô năng lực. Cho nên dù người có giết được ông ta thì người cũng chẳng vinh hạnh gì.

Phó Hồng Tuyết lại nở nụ cười tàn khốc hỏi:

- Có phải là người van cầu ta đừng giết lão ?

Mã Phương Linh thốt:

- Ta... phải. Ta van cầu người. Bình sinh ta không hề van cầu ai cả...

Phó Hồng Tuyết bủi môi:

- Người cho rằng ta sẽ đáp ứng ?

Mã Phương Linh tiếp:

- Chỉ cần người đáp ứng, là ta...

Phó Hồng Tuyết hừ lạnh:

- Thì người làm sao ?

Mã Phương Linh chợt đỏ mặt.

Nàng lại cúi đầu, tiếp:

- Ta sẽ để người tùy tiện xử trí. Người muốn ta thì ta đi theo người ngay. Người muốn đưa ta đến nơi nào thì ta cũng sẵn sàng đi đến nơi đó.

Nàng nói luôn một hơi. Nói dứt rồi thì nàng hối hận. Nàng không hiểu sao mình lại có thể nói như vậy được.

Nàng muốn dò xem Phó Hồng Tuyết có còn giữ thái độ như ngày trước chẳng. Cái thái độ cuồng nhiệt, cấp thiết đối với nàng.

Nhưng dò thám như vậy thì nguy quá. Đáng sợ quá.

Cũng may, Phó Hồng Tuyết không cự tuyệt. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Nhưng nàng vừa yên tâm thì lại phát sợ lên. Ánh mắt lạnh lùng của Phó Hồng Tuyết chợt biến đổi thành tàn khốc lẫn khinh ngạo.

Mường tượng qua ánh mắt đó, hấn muốn nói:

- Đêm trước người cự tuyệt ta thì tại sao hôm nay người lại tìm ta.

Mã Phương Linh cảm thấy con tim trầm xuống như muốn đứt hơi luôn.

Sự khinh ngạo của hấn làm cho nàng thống khổ hơn là lời cự tuyệt, dù cự tuyệt phũ phàng.

Bỗng Phó Hồng Tuyết cất tiếng:

- Ta chỉ có một câu muốn hỏi người. Người van cầu ta là vì phụ thân người hay vì chính người mà van cầu.

Hỏi xong, hấn không cần nghe đáp, quay mình bước đi.

Hấn bước với dáng vẻ muôn đời. Chân tả tới trước, chân hữu lết theo.

Cái tật đó hiện tại trông như một cử động khinh ngạo.

Mã Phương Linh nắm cứng hai tay, cắn chặt hai hàm răng, song nghị lực thoát vuột, nàng ngã xuống.

Rồi nàng khóc.

Trước kia nàng chỉ thương hại cho mình, còn bây giờ thì nàng thêm hận lấy mình. Nhục.

oOo

Lòng hầm tối tăm quá. Ấm ướt quá.

Nơi đây là nơi chứa rượu nhưng được dùng làm nơi quàng linh cửu của Công Tôn Đoạn.

Vạn Mã Đường chủ ở trong lòng hầm đó, bên cạnh linh cửu của Công Tôn Đoạn.

Lão quỳ ngay trên nền ẩm ướt. Thân hình nặng trĩu số tuổi trời, giờ thêm nặng với nỗi thống khổ bi thương

Lão bi thương không vì Công Tôn Đoạn.

Lão bi thương cho chính lão.

Tháng năm cũng trôi qua, qua đi như mây khói. Nhưng mây khói mới hôm nào đây, lại kéo về bao phủ tâm tư lão, che mờ ánh mắt lão.

Dòng dĩ vãng ngược chiều đưa lão trở lại tận lúc ấu thơ.

Lúc thiếu niên, nghĩa cao vút tận mây xanh.

Lúc tráng niên, tung hoành khắp sông hồ, rừng núi.

Lúc trung niên, thì lòng tật đổ phát sinh. Từ đó niềm hận mỗi lúc một trưởng thành.

Khi kết minh thì uống máu ăn thề trong chén vàng. Giết người thì khơi dòng máu chảy với thanh đao sáng quắc. Máu của địch chảy thì máu của lão cũng chảy. Máu nhuộm hồng tuyết trắng.

Rồi đao không vấy máu thù mà máu trong tim cũng bắt đầu lạnh.

Nhiệt huyết trở thành hàn huyết.

Trong các thứ máu, lão quên được hết, trừ một dòng.

Đao của lão rửa sạch hết các thứ máu, trừ một thứ.

Trong các món nợ máu, còn một món chưa thanh toán.

Hiện tại, phút giây thanh toán bắt đầu. Đứng vào lúc lão đã già, quá già.

Và cũng đến lúc lão già thì lão mới phát hiện ra mình là kẻ có tội. Một thứ tội đáng sợ mà cũng đáng khinh.

Lão thức ngộ ra mình là con người quá vô sĩ.

Rồi có phải hiện tại lão tự hành hạ, tự dày vò mình cho vơi đi phần nào hối hận không ?

oOo

Thái dương chiếu ngày lòng đường phố thị.

Trên đường không một bóng người qua lại. vì nắng nhen dân cư rút trong nhà, hay vì một lễ khác ?

Nhà nhà đều đóng cửa.

Nếu để ý thì tất sẽ thấy nơi kẻ vách, kẻ cửa, có những con mắt mở to, nhìn thao láo ra đường.

Tất cả những con mắt đều đổ dồn về một cách đích giữa lòng đường.

Cái đích là một chiếc thùng gỗ cao sáu thước. Trong thùng Lộ Tiểu Giai đang tắm.

Trời nóng bức mà y lại tắm bằng nước nóng. Nước bốc hơi, chỉ trông thấy hơi nước thôi thì người ta cũng tháo mồ hôi hột.

Bên cạnh thùng nước có giăng dây. Trên đường dây có bộ y phục mới. Cạnh y phục có thanh kiếm. Cạnh thanh kiếm có bao đậu phộng to.

Y vừa tắm vừa ăn đậu phộng.

Chốc chốc, y gọi mang nước nóng đổ thêm vào thùng.

Người phục dịch cho y lúc đó là Đinh lão tứ và viên thủ quỹ họ Hồ của quán ăn đầu đường.

Viên thủ quỹ họ Hồ có gương mặt hết mặt chuột với mấy cọng râu lúa thưa.

Lộ Tiểu Giai cau mày, hỏi:

- Sao chỉ có hai người ? Còn cái lão họ Trần đâu ?

Hồ thủ quỹ cười vuốt:

- Đại khái là lão Trần bận tìm nữ nhân cho đại hiệp. Nơi đây nữ nhân không nhiều nên khó tìm được một nàng kha khá. Chốc nữa thì lão sẽ đến.

Vừa nhắc đến nữ nhân là có nữ nhân liền.

Nữ nhân vừa đi vừa cười. Giọng cười trong trẻo êm dịu vô cùng.

Nữ nhân có sắc đẹp cực kỳ quyến rũ, lại vận y phục mỏng tanh. Gió vờn qua, y phục rí sát thân mình, một cơ thể hiện ra, dù lơ mờ cũng đủ làm say lòng bao kẻ còn máu nóng.

Và chính cái lơ mờ đó hấp dẫn ghê gớm. Nó bắt người ta phải liên tưởng hết sức...

Nữ nhân nắm tay một nam nhân ung dung dạo phố làm bao nhiêu người bên trong nhà chú ý nhìn qua kẽ vách, kẽ cửa.

Đa số nhận ra đôi nam nữ đó.

Nữ là nàng giả mạo Lộ Tiểu Giai, nam là Diệp Khai.

Khi đi đến gần chỗ Lộ Tiểu Giai đang tắm, chợt Đinh Vân Lâm kêu lên:

- Quái. Cảnh hôm nay thích hợp cho việc giết người mà sao lại có kẻ toan giết heo.

Diệp Khai cau mày:

- Giết heo ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Thùng nước nóng to thế kia để làm gì, nếu không là để giết heo ?

Diệp Khai cười hì hì:

- À, nghe nói người ta tắm cho bé sơ sinh cũng bằng nước nóng.

Đinh Vân Lâm lắc đầu:

- Nếu là tắm bé sơ sinh thì ai lại dùng đến một thùng nước to như thế ?

Diệp Khai tiếp:

- Hay là một quái thai ?

Đinh Vân Lâm kêu lên:

- Ờ... ờ... Có lẽ là quái thai vậy. Nhất định là quái thai rồi.

Có tiếng cười rút rít từ một ngôi nhà nào đó vọng ra. Nhưng tiếng rú thảm tiếp nối liền.

Người đang cười bị vỏ đậu phộng bắn qua khe hở trúng miệng, gãy mấy cái răng.

Còn Lộ Tiểu Giai thì biến sắc xanh rờn.

Y trừng mắt, trầm giọng thốt:

- À. Lại là cái vị cô nương muốn chết họ Đinh.

Đinh Vân Lâm ngơ ngác:

- Muốn chết ? Gọi cái chi mà kỳ thế ? Chẳng lẽ chẳng có tiếng nào khác dễ nghe hơn sao ?

Lộ Tiểu Giai tiếp luôn:

- Tại hạ vốn nghi ngờ chính là Đinh cô nương. Người dám mạo nhận danh hiệu của tại hạ thiết tưởng chẳng có bao nhiêu.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Thực ra danh hiệu đó cũng chẳng tốt đẹp gì cho lắm. Ta thật lạ lùng, không hiểu tại sao thiên hạ không gọi người là Mai Hoa Lộc.

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Thiên hạ không dám gọi tại hạ là Mai Hoa Lộc vì sừng Mai Hoa Lộc rất nhọn, có thể húc chết người.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Thế thì người nên xưng là Đại Thủy Ngưu. Có phải là sừng trâu lợi hại hơn gạc nai không ? Huống chi lại là thứ trâu nước.

Lộ Tiểu Giai trầm gương mặt:

- Đối thoại với nữ nhân, nhất là thứ nữ nhân điệu ngoa thì y như là nhức đầu quá.

Y cho rằng Đinh Vân Lâm thuộc hạng gái điệu ngoa.

Y chuyển câu chuyện sang đề tài khác:

- Đại ca của cô nương mạnh chứ ?

Đinh Vân Lâm mỉm cười:

- Đại ca ta luôn mạnh giỏi. Hà huống gần đây y lại được một thanh kiếm tốt.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Được một thanh kiếm tốt ?

Đinh Vân Lâm gật đầu:

- Được, chẳng qua chỉ là một cách nói thôi. thág thì phải hơn. Phi Kinh kiếm khách từ Nam Hải đến so kiếm với y, y thắng dễ dàng. Người biết chứ, y rất thích những danh kiếm.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Còn nhị ca của cô nương ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Cũng mạnh luôn. Gần đây y đánh cho Hổ Phong đường tại Hà Bắc tơi bời, cắt đầu luôn ba con lão hổ. Người biết chứ, y rất thích giết bọn cường đạo.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tam ca của cô nương ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Y là người sung sướng nhất. Y đấu với anh em họ Mộ Dung đất Cô Tô suốt ba hôm. Thoạt đầu đấu hát, rồi đấu cờ, kế đó đấu chưởng, cuối cùng đấu kiếm. Y thắng và chiến lợi phẩm là ba mươi vò rượu lâu năm đặc chế của gia đình Mộ Dung, cộng thêm một ban ca ngâm

Nàng tiếp:

- Tam ca ta rất thích rượu ngon và mỹ nhân, chắc người biết chứ ?

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Còn thơ phu của cô nương ? Thích cái chi ?

Đinh Vân Lâm cười lớn:

- Thơ phu của ta thì thích thơ thơ ta chứ thích cái gì nữa.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương có bao nhiêu thơ thơ ?

Đinh Vân Lâm đáp:

- Không nhiều lắm. Sáu vị thôi.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Ba vị ca ca, sáu vị thơ thơ ?

Đinh Vân Lâm bửu môi:

- Chẳng lẽ người không nghe danh ba kiếm khách, bảy tiên nữ nhà họ Đinh ?

Lộ Tiểu Giai bật cười khan:

- Tốt. Tốt lắm.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Tốt lắm nghĩa là sao ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Cái ý tứ của tại hạ là nhà họ Đinh nam thiếu nữ đa.

Đinh Vân Lâm trầm giọng:

- Rồi sao ?

Lộ Tiểu Giai hỏi lại:

- Cô nương có nghe là bình sinh tại hạ không thích giết nữ nhân chứ ?

Đinh Vân Lâm chừng như rất thích thú với câu đó, hỏi:

- Như vậy là người chuẩn bị đến giết ba vị ca ca của taa ?

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Chỉ giết ba người thôi thì công việc đó kể cũng nhàn.

Đinh Vân Lâm vụt thở dài:

- Uổng quá.

Lộ Tiểu Giai cau mày:

- Uống cái gì ?

Đinh Vân Lâm tiếp:

- Họ không có mặt tại đây.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Họ có mặt thì sao ?

Đinh Vân Lâm cười vang:

- Chỉ cần một vị ca ca của ta có mặt thôi là ta có dịp ăn thịt Mai Hoa Lộc.

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, rồi nhìn bao đậu phộng.

Mường tượng y đang lựa chọn. Và mừng tượng y chọn xứng ý rồi nên ánh mắt của y hòa dịu lại.

Chọn lực được là trầm tĩnh. Trầm tĩnh thì không mất bình thường. Anh mắt trở nên bình thường.

Y bốc từng quả đậu, vỏ bay lên, hạt bay lên. Vỏ bay ra xa, hạt rơi xuống.

Rơi đúng miệng y.

oOo

Lộ Tiểu Giai mãn ý. Nhưng Đinh Vân Lâm không mãn ý.

Nàng nhận đảm đương một vai trò trong một vở kịch, kịch chưa dứt thì vai trò vẫn còn, và nàng lại muốn đóng cho hết vai trò.

Vai trò chưa hết thì nàng không mãn ý.

Nàng muốn đóng tiếp nhưng Lộ Tiểu Giai đã chấm dứt vai trò, không đóng cặp nữa, thì nàng phải làm sao ?

Làm sao ?

Hết thú vị rồi.

Nàng thở dài quay qua Diệp Khai thốt:

- Người có thể nhận định con người của hắn như thế nào rồi chứ.

Diệp Khai gật đầu:

- Hắn đích xác là thông minh.

Đinh Vân Lâm cau mày:

- Thông minh ?

Diệp Khai cười nhẹ:

- Người thông minh thì dùng miệng nhai đậu phộng hơn là để nói. Nhất là để cãi vả.

Đinh Vân Lâm hận không thể dùng miệng cắn chàng một tiếng to.

Ăn đậu phộng một lúc, Lộ Tiểu Giai thở dài thốt:

- Bây giờ ta mới biết nữ nhân thích xem nam nhân tắm rửa lắm. Bởi thích nên đứng xem ta tắm chứ không thích thì đã bỏ đi lâu rồi.

Đinh Vân Lâm dậm chân, đỏ mặt, nắm tay Diệp Khai, lôi chàng:

- Chúng ta đi.

Diệp Khai bước theo.

Họ vừa quay mình thì Lộ Tiểu Giai bật cười khoái trá. Đinh Vân Lâm cắn răng, bấm mạnh móng tay vào bàn tay của Diệp Khai.

Diệp Khai kêu lên:

- Bấm mạnh chi vậy ? Đau quá.

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Người là một gốc tử, chẳng biết nói năng chi hết.

Diệp Khai thở dài:

- Nói những lời không đáng nói thì bình sinh tại hạ không hề nói.

Đinh Vân Lâm gắt:

- Người biết ta muốn người nói gì không ?

Diệp Khai gật đầu:

- Biết.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người cho rằng không đáng nói ?

Diệp Khai lại gật đầu:

- Có nói ra cũng vô ích.

Đinh Vân Lâm lại gắt:

- Tại sao vô dụng ?

Diệp Khai giải thích:

- Tại vì Lộ Tiểu Giai đã hiểu là chúng ta cố ý khích nộ hấn. Hấn lại hiểu trong lúc này không nên phản nộ.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Làm sao người hiểu là hấn biết.

Diệp Khai tiếp:

- Hấn biết từ lâu, hấn không đợi gặp chuyện này mới biết. Bởi hấn biết nên hấn không đợi đến bây giờ mà phản nộ theo ý muốn của cô nương. Nếu không thì hấn đã thành con nai chết từ lâu rồi.

Đinh Vân Lâm cười lạnh:

- Chẳng như người khâm phục hấn ?

Diệp Khai lắc đầu:

- Kể đáng phục không phải là hấn.

Đinh Vân Lâm trừng mắt:

- Ai ?

Diệp Khai buông gọn:

- Tại hạ.

Đinh Vân Lâm bật cười:

- Ta không thấy cái giá trị của người như thế nào mà đáng được bội phục.

Diệp Khai thốt:

- Ít nhất cũng có một điểm.

Đinh Vân Lâm chớp mắt:

- Điểm gì ?

Diệp Khai tiếp:

- Khi người ta bấm móng tay thì tại hạ không phát giác đau.

Đinh Vân Lâm mỉm cười, buông tay ra.

Nàng hoàn toàn không biết mọi chuyện xung quanh. Nàng không phát hiện ra đôi mắt tật đố, căm hận đang nhìn cả hai.

Đôi mắt đó là đôi mắt của Mã Phương Linh. Nàng nhìn theo cả hai trong khi cả hai tiến vào hiệu tơ lụa của Trần Đại Quan.

Họ quyết định vào đó chờ, chờ Phó Hồng Tuyết xuất hiện, chờ cuộc quyết đấu khai diễn.

Đinh Vân Lâm nhân cơ hội này sắm thêm mấy bộ y phục.

Mã Phương Linh thấy nàng nắm tay Diệp Khai mà tưởng chừng nàng đang nắm quả tim mình mà bóp mạnh.

oOo

Hồ thủ quỹ lại mang nước nóng đến. Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người sao chưa đến ? Đến lúc nào ta mới giết được người ?

Hồ thủ quỹ đáp:

- Hấn sắp đến.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Hấn đến một mình thì chưa đủ.

Hồ thủ quỹ cau mày:

- Còn phải có ai đi theo hấn ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Nữ nhân.

Hồ thủ quỹ đáp:

- Tại hạ muốn đi tìm Trần Đại Quan.

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Có thể vĩnh viễn hấn không đến.

Hồ thủ quỹ thoáng giật mình:

- Tại sao ?

Lộ Tiểu Giai không đáp, khép nửa vành mắt, nhìn xuống đôi bàn tay y.

Bàn tay của y ồm, da vàng như sáp.

Bỗng y bật cười hỏi:

- Người ta nói người là một thủ quỹ trong hiệu lương thực, có phải vậy chăng ?

Hồ thủ quỹ gật đầu:

- Phải.

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Ta lại cho rằng không phải.

Rồi y thấp giọng tiếp:

- Ta nghĩ các người bắt tất phải gọi đến ta.

Hồ thủ quỹ chớp mắt:

- Tại sao ?

Lộ Tiểu Giai thản nhiên:

- Trước kia các người giết người thì chẳng phải là tự các người làm lấy hay sao ?

Thùng nước nóng nhỏ đã đổ vào thùng lớn rồi, còn lại chiếc thùng không. Hồ thủ quỹ sững sờ quên cả hạ tay xuống, để nó lơ lửng giữa trời.

Lâu lắm, hấn mới buông xuôi tay rồi gần từng tiếng:

- Bọn tại hạ thỉnh các hạ đến đây là để giết người chứ không phải để bị tra vấn lại lịch.

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Đúng đạo lý.

Hồ Thủ quỹ tiếp:

- Các hạ đã nêu ra một cái giá, bọn tại hạ chấp nhận và chung đủ bạc. Không ai hỏi lai lịch các hạ cả.

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Thế còn nữ nhân ?

Hồ thủ quỹ bối rối:

- Nữ nhân thì ...

Một thanh âm nữ nhân vang lên:

- Người muốn nữ nhân cỡ nào ?

Tiếp theo câu nói, một nữ nhân từ sau bức tường nhà bước tới.

Nữ nhân là Mã Phương Linh.

Thần sắc nàng cực kỳ quái dị. Thần sắc đó chỉ có ở gương mặt của kẻ bị dẫn ra pháp trường để hành quyết.

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng từ chân lên đầu, ánh mắt của y ngưng đọng ở đôi môi nàng.

Môi nàng tươi, đẹp, ướt át, cái ướt trữ tình, mọng như hạt anh đào.

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ :

- Cô nương hỏi tại hạ, muốn nữ nhân cỡ nào ?

Mã Phương Linh gật đầu.

Lộ Tiểu Giai lại cười tiếp:

- Nữ nhân đó tại hạ muốn, phải là cỡ cô nương, ít nhất cũng cỡ cô nương. Điều đó hẳn cô nương đủ hiểu.

Mã Phương Linh thốt:

- Như vậy là có nữ nhân cho người rồi.

Lộ Tiểu Giai chớp mắt:

- Cô nương ?

Mã Phương Linh buông gọn:

- Ta !

Lộ Tiểu Giai cười.

Mã Phương Linh trầm giọng:

- Người cho rằng ta lừa người ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Đương nhiên là cô nương không lừa tại hạ. Song ít nhất cô nương cũng nên cười một nụ với tại hạ.

Mã Phương Linh cười liền.

Không ai phủ nhận được nụ cười đó, bởi nàng cười thật sự.

Nhưng, Lộ Tiểu Giai cau mày.

Mã Phương Linh hỏi:

- Người chưa mãn ý ?

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Bởi vì bình sanh tại hạ không thích nữ nhân cười như khóc.

Mã Phương Linh cắn môi.

Lâu lắm, nàng nhẹ giọng thốt:

- Cười, thì ta làm không hay lắm. Song bất cứ việc chi khác cười, ta làm rất hay.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương biết làm cái gì ?

Mã Phương Linh hỏi lại

- Người muốn ta làm gì ?

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, rồi vớ lấy chiếc khăn lau trong thùng nước quang sang nàng.

Nàng tiếp lấy.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người biết dùng nó vào việc gì chẳng ?

Mã Phương Linh lắc đầu.

Lộ Tiểu Giai buông cốc lốc

- Chà lúng.

Mã Phương Linh nhìn chiếc khăn, hai tay rung rung.

Chiếc khăn rơi xuống.

Nhưng, nàng chụp lại kịp, rồi bóp mạnh. Mường tượng nàng vận dụng toàn lực bóp chiếc khăn. Bàn tay no tròn, trắng mịn, hàng gân xanh uốn lên.

Nàng biết, vật nằm trong tay không bao giờ nàng buông ra nữa.

Cũng như mọi sự vật vào tay nàng rồi, là nàng không để mất.

Nàng đã để mất hơn một vật rồi.

Lộ Tiểu Giai nhìn nàng, tìm hiểu tận đáy lòng nàng.

Nàng cắn răng, lấy nghị lực thốt:

- Ta còn muốn hỏi người một câu.

Lộ Tiểu Giai thản nhiên

- Tại hạ không thích hạng nữ nhân lắm lời. Nhưng lần này tại hạ dành cho cô nương một ngoại lệ.

Mã Phương Linh tiếp:

- Nữ nhân người đòi hỏi đã có rồi. Còn người mà người phải giết lại còn sống.

Lộ Tiểu Giai hỏi

- Cô nương cũng không muốn cho hắn sống ?

Mã Phương Linh lắc đầu:

- Không muốn.

Lộ Tiểu Giai tiếp:

- Cô nương đến đây, để giục tại hạ xuất thủ ?

Mã Phương Linh gật đầu

- Đúng vậy.

Lộ Tiểu Giai cười nhạt.

- Cô nương yên trí. Tại hạ bảo chứng hắn không sống được bao lâu nữa đâu.

Đất dưới chân nóng như than cháy, hơi nóng bốc lên hừng hực.

Mã Phương Linh có cảm tưởng mình đang ở trong một lò lửa.

Thực sự nàng không chịu nổi cái nóng đó.

Ở đây đâu phải bất thường có nóng bức như vậy. Chỉ vì trước kia vào lúc nóng bức thì nàng có nhà cao cửa rộng, ẩn nấp.

Bây giờ đứng giữa lòng đường nóng dưới bốc lên, nóng trên nhả xuống, nàng chịu làm sao nổi.

Nàng cầm chiếc khăn từ từ bước tới.

Trong khi đó, Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

oOo

Diệp Khai ngồi trên ghế, duỗi hai chân, ngả dài lưng theo thành ghế, nghiêng đầu nhìn Đinh Vân Lâm chọn hàng.

Hai tên tiểu công thì một cao niên đứng đó, chờ phục dịch khách hàng. Một tên ít tuổi hơn thừa rảnh rồi chạy ra cửa xem nhiệt náo.

Đinh Vân Lâm ướm mãi các loại tơ lụa, vẫn chưa quyết ý chọn loại nào, màu nào.

Bổng gã tiểu công trẻ tuổi đứng tại cửa kêu lên :

- Không ngờ ... Không thể ngờ ...

Đinh Vân Lâm gắt:

- Người nói gì ta đó ?

Gã tiểu công vội đáp:

- Đâu có, đâu có. Tôi nói việc ở ngoài kia mà.

Đinh Vân Lâm hỏi

- Việc ngoài kia là việc gì ?

Gã tiểu công tiếp:

- Mã tiểu thư lấy khăn, chà xát lưng cho người ta tắm.

Đinh Vân Lâm chớp mắt :

- Mã tiểu thư ?

Gã tiểu công gạt đầu:

- Con gái của Tam Lão Bản, tại Vạn Mã Đường.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Nàng chà xát lưng cho ai thế ?

Gã tiểu công đáp:

- Cho người đang tắm ở giữa đường kia.

Đinh Vân Lâm quay đầu lại, nhìn Diệp Khai.

Diệp Khai lim dim đôi mắt mừng tượng ngữ.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Người có nghe hay không hả ?

Diệp Khai vẫn lim dim mắt:

- Có nghe !

Đinh Vân Lâm hừ một tiếng:

- Bằng hữu của người làm như vậy đó, người thản nhiên được à ?

Diệp Khai điềm nhiên:

- Ừ !

Đinh Vân Lâm gắt:

- Ừ ? Nghĩa gì với tiếng “ừ” đó ?

Diệp Khai ngáp dài, đáp:

- Nếu là nam nhân chà xát lưng nữ nhân, thì không cần cô nương bảo tại hạ vẫn chạy đi xem liền. Chứ nữ nhân chà xát lưng nam nhân, là điều hợp lý quá mà, thường quá mà. Có cái gì lạ đâu mà chạy đi xem.

Đinh Vân Lâm trừng mắt, cuối cùng bật cười.

Bỗng gã tiểu công trẻ tuổi thờ dài thốt:

- Tôi biết ý tứ của Mã tiểu thơ rồi.

Đinh Vân Lâm tặc lưỡi:

- Ạ

Gã tiếp luôn:

- Mã tiểu thơ hạ mình như vậy, là vì Tam Lão Bản.

Đinh Vân Lâm như cũ :

- Ạ ...

Gã tiểu công tiếp:

- Gã thọt chân là cừ địch của Tam Lão Bản, Mã tiểu thơ sợ Tam Lão Bản già yếu, không còn là đối thủ của hạng niên thiếu cao tài.

Đinh Vân Lâm nổi theo:

- Cho nên nàng không tiếc thân ngà vóc ngọc, muốn cho Lộ Tiểu Giai vì nàng mà giết gã thọt chân ?

Gã tiểu công gật đầu:

- Mã tiểu thơ quả là một hiếu nữ.

Đinh Vân Lâm cười lạnh:

- Biết đâu nàng thích làm các việc chà xát lưng cho nam nhân ?

Gã tiểu công sững sốt, muốn nói gì đó, song người trọng tuổi trừng mắt làm gã nín luôn.

Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên bên ngoài.

Vó ngựa vang loạn, chứng tỏ không chỉ một con.

Đinh Vân Lâm chớp mắt, bảo:

- Người bước ra xem bọn người nào đến đó ?

Gã tiểu công tuy không phục những gì nàng vừa nói, song vẫn bước ra ngoài.

Rồi hấn trở vào, báo cáo:

- Các lão sư phó tại Vạn Mã Đường.

Đinh Vân Lâm hỏi:

- Máy người ?

Gã tiểu công đáp:

- Độ bốn năm mươi người.

Đinh Vân Lâm trầm ngâm, liếc mắt sang Diệp Khai hỏi:

- Người đoàn họ đến để can thiệp hay dự khán nhiệt náo ? Can thiệp là giúp gã họ Lộ đó.

Diệp Khai lại ngáp, đáp:

- Cần phải thấy họ, xem họ là bọn ngu ngốc hay bọn thông minh, mới đoán được.

Lúc đó tại khoảng đường bắt đầu có nhiều loại tiếng động, tiếng dăng hăng, tiếng xầm xì, tiếng kêu kinh ngạc, tiếng cười khút khích, tiếng thở dài.

Hiện đó chứng tỏ số người hiện diện không đồng quan điểm.

Không rõ tại sao những tiếng động đó đột nhiên ngưng bật.

Đinh Vân Lâm lẩm nhẩm:

- Phải, đến thì cuối cùng rồi cũng đến.

Bên ngoài, không ai nói gì nhưng chắc chắn ai cũng nói câu đó, nếu muốn nói một vài tiếng.

Vì, không có tiếng nào đáng nói bằng câu đó.

Và người đến vẫn với dáng đi thường lệ, chân tả bước, chân hữu lết theo.

Hắn bước chậm chậm như thường lệ. Mặt hắn vẫn trắng xanh, vẫn lạnh lùng.

Chỉ có đôi mắt thì như bốc lửa.

Đôi mắt nhìn chằm chập Mã Phương Linh.
Mã Phương Linh lúc đó dừng tay, dừng chà sát nhưng tay thì nhúng khăn vào nước.

Rồi Phó Hồng Tuyết nhìn Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai không nhìn hấn, y vẫy tay về phía Đinh Lão Tứ và Hồ thủ quỹ.

Cả hai bước lại.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Người các người muốn ta giết, phải gã đó chăng ?

Đinh Lão Tứ do dự.

Hồ Thủ Quỹ do dự.

Cả hai cùng nhìn nhau, rồi cùng nhìn Lộ Tiểu Giai cùng gật đầu.

Lộ Tiểu Giai lại hỏi:

- Thật sự các người muốn ta giết hấn ?

Đinh Lão Tứ đáp:

- Đương nhiên.

Lộ Tiểu Giai vụt cười khan:

- Tốt ! Tốt ! Ta nhất định giết hấn cho các người.

Y đưa bàn tay ra, từ từ cầm lấy thanh kiếm máng gần đó.

Phó Hồng Tuyết nắm chặt chuôi đao hơn.

Lộ Tiểu Giai vẫn chưa nhìn sang hấn, đôi mắt của y còn chúí xuống thanh kiếm nơi tay.

Y từ từ thốt :

- Việc gì ta đáp ứng, là ta phải làm. Ta phải làm cho được.

Đinh Lão Tứ cười thốt :

- Đương nhiên.

Lộ Tiểu Giai hỏi

- Người yên trí ?

Đinh Lão Tứ gật đầu :

- Đương nhiên.

Lộ Tiểu Giai khẽ thở dài:

- Các người yên trí thì có thể chết được rồi.

Đinh Lão Tứ cau mày

- Các hạ nói gì ?

Lộ Tiểu Giai lập lại:

- Ta nói các người đáng chết !

Thanh kiếm vung lên, vừng từ từ. Không nhanh, không nhắm vào ai cả.

Đinh Lão Tứ rút mình, rút mãi, như đang cơn phong rút.

Không ai rõ tại sao hắn rúm mình như con sâu chạm lửa. Rúm chớ không oằn oại, bởi có ai làm gì cho hắn đau đớn mà oằn oại ?

Rồi hắn ngã xuống.

Lúc hắn ngã, một vòi máu tươi từ dạ dưới của hắn bắn ra như tên.

Bây giờ, người ta mới hiểu, từ trong thùng nước, một mũi kiếm đâm ra, mũi kiếm còn vấy máu, máu còn nhỏ giọt.

Trong lúc Đinh Lão Tứ nhìn tay hữu có kiếm của Lộ Tiểu Giai thì Lộ Tiểu Giai nhích bàn tay tả, tay đó cũng có kiếm, kiếm xuyên qua thùng, đâm vào phần dưới rốn của Đinh Lão Tứ.

Và chính mũi kiếm tay tả vấy máu, máu đang nhỏ giọt.

Khi Hồ Thủ Quỷ phát hiện sự tình thì mũi kiếm nơi tay hữu của Lộ Tiểu Giai cắm vào yết hầu của hắn.

Mọi người im thin thít. Không một tiếng động nhỏ.

Máu nhỏ từng giọt, từng giọt. Mũi kiếm với máu dần dần ... dần dần.

Nhìn máu nhiều, Lộ Tiểu Giai thở dài, lẩm nhẩm:

- Làm cái nghề của ta, lăm lúc cũng còn dành lại một tay. Một tay dấu trong bồn nước. Các người nên hiểu như vậy.

Mã Phương Linh kêu lên:

- Ta không hiểu.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương không hiểu tại sao tại hạ giết chúng ?

Nhiều người không hiểu, chẳng riêng một Mã Phương Linh.

Mã Phương Linh trố mắt:

- Người mà người muốn giết, đâu có phải là chúng.

- o O o -